

Svatodušní duchovní obnova

(Salesiáni, kostel svatého Josefa, Ostrava, 22. 5. 2021)

Vzývání Ducha Svatého

Přijď, Duchu svatý, naplň srdce svých věřících a zapal v nich oheň své lásky; ty, který jsi vírou sjednotil národy rozličných jazyků.

V: Sešli svého Ducha a všechno bude stvořeno;

R: a obnovíš tvář země.

Modleme se:

Bože, jenž jsi srdce svých věřících osvítil a poučil, dej, ať v tvém Duchu správně smýšlíme a vždy se radujeme z jeho útěchy.

nebo:

Bože, ty nám sesíláš svého Ducha, aby nás osvěcoval světlem pravdy; dej, ať nám tato jeho pomoc nikdy nechybí, abychom se dobře rozhodovali a správně jednali.

Skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

Bůh je láska. Nositelem této lásky je Duch svatý. Udržuje vazbu mezi otcem a synem, mezi nimi dvěma stvoření, a mezi lidmi dohromady.

Láska není věcí citu, ale vůle. Je to chtění dobra pro druhého. Bůh se snaží člověka o své lásce přesvědčit. Kristus nám o ní přinesl svědectví. Naší odpovědí je, když na křtu postavíme svůj život do služby nebeského otce. Tím Bohu

říkáme, že mu věříme, že nás má rád, proto se s ním chceme trávit celý život pozemský a také celou věčnost. A toto vyznání naší důvěry zviditelňujeme ve svém praktickém životě láskou k Bohu skrze bližního.

Křesťanství není jenom náboženství. **Křesťanství je především životní program a životní styl.** A k tomu, abychom mohli takovýmto způsobem žít, potřebujeme Boží pomoc, tedy rozhovor s Bohem a setkávání se ve svátostech. Křesťan je člověk, který takto na sebe bere poslání kněze, proroka a krále. *(rozebrat tyto pojmy)*

Pas mé ovce (Jan 21,15-19)

Po snídani se Ježíš zeptal Šimona Petra: „Šimone Janův, miluješ mě více než oni?“

„Ano, Pane,“ odpověděl mu. „Ty víš, že tě mám rád.“

Ježíš mu na to řekl: „Pas mé beránky.“

Potom se ho zeptal podruhé: „Šimone Janův, miluješ mě?“

„Ano, Pane,“ odpověděl mu. „Ty víš, že tě mám rád.“

Tehdy mu Ježíš řekl: „Pečuj o mé ovce.“

Potom se ho zeptal potřetí: „Šimone Janův, máš mě rád?“

Petr se zarmoutil, že se ho Ježíš potřetí zeptal: „Máš mě rád?“

Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno. Ty víš, že tě mám rád.“

Ježíš mu na to řekl: „Pas mé ovce.“

Amen, amen, říkám ti: Když jsi byl mladší, oblékal ses a chodils, kam jsi chtěl. Až zestárneš, rozpráhneš ruce, oblékne tě jiný a povede tě, kam nechceš.“

To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. Po těch slovech mu řekl: „Následuj mě.“

(Rozebrat agapás me a filó sé).

To je **člověk před sesláním Ducha** svatého touží milovat Boha a trpí tím, jak hluboce poznává, že toho není schopen.

Po seslání Ducha svatého tentýž Petr, napřed zkormoucený tím, že není schopen dostatečně Krista milovat, vychází ze svého úkrytu, káže tisícům Židů a příslušníků různých národů, dokáže je přesvědčit o Kristu, zvěstuje Krista v okolních krajinách, až dojde do Říma a nechá se pro Krista přibít na kříž hlavou dolů.

Každý z nás **se setkáváme v každé svátosti s celou Nejsvětější trojicí**. Ale máme jednu svátost, ve které zvláště zdůrazňujeme setkání s třetí božskou osobou – Duchem svatým – **svátost biřmování**. Tato svátost, která patří mezi svátosti křesťanského zasvěcení, spolu se křtem a eucharistií, tvoří se křtem jednu dvojsvátost, protože dovršuje křest. Východní křesťané je udělují společně nejenom dospělým, ale i dětem. Západní křesťané, to jsme my, udělujeme tyto svátosti společně jenom dospělým. Jsou-li pokřtěny děti, biřmujeme je zpravidla v období dospívání. Je to sice pastorační opatření, ale hezky vystihuje to, co nám Duch svatý dává.

Na křtu jsme se stali Božími dětmi. Biřmování je pak svátosti křesťanské dospělosti. **Dospívající křesťan její přijímá v životní situaci, kdy začíná rozeznávat, že ve světě je dobro a zlo a že mezi nimi musí volit**. A on chce jednat v Kristově duchu. Proto přijímá dar Ducha svatého, Ducha, jenž vychází z Otce i Syna, Ducha, v jehož síle Ježíš Kristus celý život sloužil Bohu až ke smrti na kříži a v jehož síle dokázal vždy volit to dobré.

Duch svatý, říkáme, je duší církve. Je duší církve, protože když vstoupil do života apoštolů, tak se z ustrašených učedníků, uzavřených ve Večeřadle, stávají neohrožení hlasatelé

Kristovy pravdy. Lidé, kteří nejenom dovedou o Kristu mluvit, ale kteří jeho ideály také žijí.

Můžeme ale říci, že **je hybatelem i tohoto světa**. Duch svatý proměnil dějiny lidstva. Křesťanské vědomí trojjediného Boha bylo příčinou pronásledování církve, ale především příčinnou, proč se ve světě prosadila. Starověký člověk měl jedinou představu o komunikaci mezi člověkem a Bohem, a to takovou, že všemocný Bůh zjevuje svou vůli člověku skrze panovníka, kterého ze své vůle svému lidu ustanovil. V křesťanství tomu ale jinak. Bůh Otec je všemohoucí Stvořitel. Ale není to bezohledný vládce, nýbrž zodpovědný a milující otec. V Božím Synu se trojjediný Bůh setkává s člověkem na úplně nové rovině. Přichází k nám jako bratr. A Duch svatý, ten už je zcela neuchopitelný. Duch vane, kam chce. Duch vnuká člověku nejrůznější ušlechtilé myšlenky. Učí ho stát v Boží službě zcela nekonvenčním způsobem. Vyhledávat způsob, jak projevovat lásku, tedy **chtění dobra a vytváření dobra** v každé životní situaci a pro každého člověka vždy na míru, a tak být prodlouženou rukou Boží v tomto světě.

Duch svatý v životě každého z nás

Duch svatý je dárce sedmera darů Ducha svatého – **moudrosti, rozumu, rady, síly, vědění, zbožnosti a bázně Boží**.

Moudrost je milost dívat se na každou věc požívá očima. Předpokládá niterný vztah s Bohem. Moudrost je tušení Božích záměrů a důvěra v ně.

Dar rozumu v nás probouzí schopnost překročit vnější aspekt reality a probádat hlubiny Božího myšlení a jeho plán spásy. Rozum značí lidský intelekt tedy *intus legere*, neboli číst

zevnitř. Je to tedy schopnost rozumět věcem, jak jim rozumí Bůh, Božím chápáním. Dar rozumu se úzce pojí k víře a umožňuje nám růst v chápání toho, co Pán řekl a učinil. Duch svatý otevírá naši mysl, abychom lépe chápali věci Boží i lidské.

Skrze **dar rady** osvěcuje Bůh svým Duchem naše srdce, aby nám dal pochopit, jak máme správně mluvit a jednat a kterou cestou se ubírat. Uschopňuje naše svědomí učinit konkrétní rozhodnutí ve společenství s Bohem podle Ježíšovy logiky a jeho evangelia. Podstatnou podmínkou uchování tohoto daru je modlitba. Musíme prosit, Boha o radu, co máme dělat. Tím vytváříme prostor pro příchod Ducha.

Dar síly – je to schopnost vytrvat v dobrém. Ve chvíli každodenního běžného života i v těch mezních situacích, až po schopnost položit pro dobro svůj vlastní život. Duch svatý nás stále znovu staví na nohy, abychom s Kristem kráčeji dále k Otci.

Dar vědění je možná spíše než zevrubná znalost světa a jeho zákonitostí přesvědčení o tom, že všechno Boží dílo je dobré, je darem Boží lásky, a že Bůh to má pod kontrolou. To nás může naplňovat pokojem, jistotou a radostí.

Dar zbožnosti je dar spojení s Bohem. Je to vztah žitý srdcem. Je to naše přátelství s Bohem. Je to schopnost radovat se s radujícími, plakat s plačícími být nablízku tomu, kdo je osamocen či znepokojen, napravovat pomýlené, těšit zarmoucené, přijímat ty, kdo se ocitli v nouzi, a pomáhat jim. Dar zbožnosti je velmi těsně svázán s mírností. Činí nás mírnými, klidnými a trpělivými, přivádí nás k pokoji s Bohem a k ochotě sloužit druhým.

Dar bázně Boží není strachem z Boha, ale schopností jej ctít, jak mu náleží, spočinout v dobrotě našeho Otce, který nás má rád. Je to respekt k Boží lásce, který nás vede, abychom se učili myslet a jednat jak myslí a jedná náš milovaný Otec. Je současně jakýmsi poplašným signálem před zatvzrzelostí v hříchu.

Duch svatý je nositelem Boží lásky, tedy předavatelem ničím nezasloužených Božích darů neboli milostí. Milost nám dává sílu a možnost být poslušni vlastní přirozenosti a zachránit se zákona hříchu. Milost je schopnost pochopit lidskou přirozenost, jak ji zamýšlel Bůh při stvoření. Pomáhá člověku, být člověkem. Z právního hlediska milost chrání lidskost člověka před nelidským jednáním.

Přemýšleli jste někdy, co by se stalo, kdyby všichni lidé podleli Boží milosti, vrátili se k původní přirozenosti, k nim nám Ježíš svou smrtí a zmrtvýchvstáním otevřel cestu? Jak by vypadal svět, kolik práce bychom si ušetřili, jak bychom mohli ihned přestat drancovat a ohrožovat zemi, jak by se změnila naše vztahy? Ale nemusíme čekat, až to udělají všichni. Ježíš nás zve, abychom byli předvoj. Abychom ukázali, jaký je Boží záměr s člověkem. A k tomu nám poslal svého Svatého ducha.